

از ۸ مارس تا ۸ مارس زمزمه کنیم

گامهای کوچک ما آرزوهای بزرگ ما را محقق خواهد کرد

“ شما علیه خداوند و طبیعت اعتصاب کرده اید ” این گفته قاضی دادگاهی است که در سال ۸۰۹۱ زنان کارگر معترض به حقوق نابرابر و شرایط سخت کار در نیویورک را محاکمه میکرد. از آن روز، تا روزی که بانکی مون، به مناسبت روز جهانی زن در سال ۴۱۰۲ شعار برابری برای زنان - پیشرفت برای همه را اعلام کرد ۶۰۱ سال میگذرد. ۶۰۱ سال پرفراز و فرود، سرشار از امید و تلاش، که جز در سایه تلاش زنان به دست آوردهای کنونی منتهی نمیشد. تلاشی که هنوز در سراسر جهان برای حقوق برابر ادامه دارد و نیازمند فداکاری و همیاری هر چه بیشتر زنان است.

تاریخ را ورق میزنیم. لابلای ورقها روزی است که یک کارخانه آتش گرفته. ۸ مارس ۷۵۸۱ که کارگران زن در میان آتش محصور شده اند. زنانی که در شرایط خطرناک و با دستمزدهای ناچیز کار می کردند. تعدادی از زنان کارگر زنده زنده سوختند. دیگر زنان کارگر که در کارگاههای پارچه بافی و لباس دوزی کار میکردند به خیابان ها ریختند و خواهان بهبود شرایط کار شدند. پلیس به صفوف زنان حمله کرد و آنها را مورد ضرب و شتم قرار داد. یکی از کارگران دوزنده در شرح خاطرات خود چنین گفته است: “ ما لباس ارزان می پوشیدیم، در سرپناه های ارزان زندگی می کردیم، و خوراک ارزان می خوردیم. هیچ پیشرفتی در کار نبود. در انتظار روزی که وضع بهتر از این شود نبودیم.”

۰۵ سال گذشت. سال ۷۰۹۱ مبارزات اوج گرفته بود. زنان آمریکایی تصمیم گرفتند ۸ مارس، که مصادف با پنجاهمین سالگشت سوختن کارگران زن بود تظاهراتی بر پا کنند و به دنبال شعار محوری حرکت خود بودند. در نهایت آنها شعار محوری “ حق رای برای زنان ” را برگزیدند و همین جا بود که ایده انتخاب روزی از سال به عنوان روز زن مطرح شد. آن سالها زنان که بسیاری از آنان نوجوان بودند، علیرغم دستگیری های گسترده، جریمه های سنگین، و ضرب و شتم توسط پلیس و اوباش مزدور، به تظاهرات و مبارزه ادامه دادند. زنانی از طبقات میانی و بالائی جامعه نیز از اعتصاب کنندگان الهام گرفتند، برای اعلام پشتیبانی به محل تحصن آنان آمدند و دستگیر هم شدند. و زمانی که روزنامه ها گزارشاتی در مورد این دستگیری های غیر عادی منتشر کردند، عامه مردم رفته رفته به شرایط بردگی مزدی زنان اعتصابی پی بردند و به یکدیگر پیوستند تا زمینه های “ خیزش بیست هزار نفری ” زنان آغاز شد.

یکی از کارگران شرکت پیراهن دوزی “ تریانگل ”، واقعه را چنین تعریف کرد: “ هزاران هزار نفر از هر گوشه، کارخانه ها را ترک گفتند. همه آنان بسوی ” میدان اتحاد ” روان شدند. ماه نوامبر بود و زمستان سرد به در می کوفت. هیچیک از ما پالتو به تن نداشت. اما روحیه خوبی داشتیم که به ما اجازه داد به راهپیمائی ادامه دهیم و خود را به سالن ها برسانیم. در آنجا موقتا از گزند سرما و باد در امان بودیم. جوانانی را بیاد می آورم که اکثرشان زن بودند و بی اعتنا به حوادث احتمالی همچنان به پیش می رفتند. روح پیروزی، تسخیرشان کرده بود. به اینکه چه در انتظارشان بود فکر نمی کردند. آنان واقعا به فکر گرسنگی، سرما، تنهایی و معضلات دیگری که می توانست برایشان پیش بیاید نبودند. در آن روز خاص، آنان به هیچ چیز اعتنا نداشتند. این روز متعلق به آنان بود. ” ۱

. این خیزش، منطقه شرق نیویورک و بسیاری از زنان و مهاجران را از احساس سربلندی و قدرت انباشته ساخت. مبارزاتی که بعدها کشورهای مختلف را در نور دید. در سال ۵۷۹۱ سازمان ملل هشتم مارس را به عنوان «روز جهانی زن» برسمیت شناخت روزی که نه تنها متعلق به زنان که متعلق به همه مردانی است که به دنیایی عاری از خشونت عشق میورزند.

اما از ۸ مارس ۷۵۸۱ تا ۸ مارس ۴۱۰۲ چه گذشت؟ چه گذشت که از زمانی که به زنانی که تنها شرایط کار کردن بهتر میخواستند قاضی نیویورکی گفت:

“ شما علیه خداوند و طبیعت اعتصاب کرده اید تا زمانی که در همان شهر نیویورک بان کی مون دبیر کل سازمان ملل میگوید: برابری برای زنان پیشرفت برای همه است. و فعالیت برای این برابری را وظیفه دولت ها، سازمان ملل متحد و هر انسانی بیان میکند.

در ورای تمام این سالها یک نکته نهفته است . در تمام این سالها زنانی که برای منزلت و حق برابر تلاش کردند . زنانی که از کتک و دادگاه و زندان و هر گونه اتهامی علیه اشان دریغ نشد . این زنان با همه فشارها، شک نکردند و مستمر و بی انقطاع تلاش کردند . آنها هم می ترسیدند . آنها هم خانواده داشتند اما تلاش کردند . آنها به دنبال عشق و غرور انسانی بودند . آنها میخواستند به عنوان انسان شناخته شوند . آنگونه که آفریده شده اند .

واقعیت این است که همه دست آوردهای که امروز زنان در کشورهای غربی به دست آورده اند مفت به دست نیامده است . مردان این برابری را در سینی طلا به آنها تقدیم نکرده اند . این برابری در سایه سالها و سالها تلاش مستمر و عشق به برابری به دست آمده است . آنها فقط برای دخترانشان کهنه عوض نکردند آنها به فرزندانیشان نگاه برابر بخشیدند . این زنان در لالایی های و زمانی که دختران و حتی پسرانشان را زیر پستان شیر میدادند عشق به برابری را زمزمه میکردند .

هر چند که امروز هنوز راه طولانی در پیش است . هر چند که هنوز باید دهها مانع را از مقابل خود بردارند اما آنچه به دست آمده است از راه صعب العبوری گذشته است . راهی که این زنان مستمر و دائمی در آن تلاش کرده اند و از پا نایستاده اند و این پیام اصلی ۸ مارس ۲۰۱۴ است .

پس بیایید ما هم مستمر و دائمی ، با عشق و آرزو برای داشتن منزلت و احترام و حقوق برابر تلاش کنیم . بی تفاوت نباشیم . برای داشتن زندگی بدون خشونت تلاش کنیم . اطمینان داشته باشیم که مردانی هم هستند که چه از روی ضرورت چه از روی باور در این مسیر با ما هستند . حق ما داشتن زندگی بدون خشونت است . گامهای کوچک ما آرزوهای بزرگ ما را محقق خواهد کرد .

<http://shora-hamburg.com/> نوشتار/تاریخچه-ی-واقعی-8-مارس-روز-جهانی-زن - ۱